

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Terezy Kučerové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci

žalobce: **VT MOTORS s.r.o.**
sídlem Husova 362, 386 01 Strakonice
zastoupeného Censitio s.r.o.
sídlem Ratajova 1113/8, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. 8. 2017, č. j. 35207/17/5300-21443-708394

takto :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění :

1. Žalobou doručitou dne 5. 10. 2017 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2017, č. j. 35207/17/5300-21443-708394, jímž byla zamítnuta odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období III. čtvrtletí roku 2013 a první čtvrtletí roku 2014 a tato prvostupňová rozhodnutí potvrzena.
2. Napadenému rozhodnutí je vytýkán nesprávně zjištěný skutkový stav. Existence zboží nebyla zpochybněna, úhrada zboží byla poskytnuta na bankovní účet F.E.Z.N. Zjištění o pohybech na účtu společnosti F.E.Z.N. je zapotřebí dát do celkového kontextu s výpověďmi statutárních zástupců této společnosti. Poukazuje se na to, že jednatelka společnosti N. na jednu stranu tvrdí, že žalobce nezná, na straně druhé jediná měla dispoziční právo k účtu společnosti F.E.Z.N. Zdůrazňuje se výpověď M. T. o tom, že o obchodní činnost společnosti F.E.Z.N. se stará jednatelka s panem P.
3. Právní otázka oprávněnosti nároku na odpočet byla posouzena vadně. Zboží bylo pořízeno od společnosti F.E.Z.N., ta vydala daňový doklad a žalobce zboží obratem se ziskem prodal a odvedl daň na výstupu. Nárok na odpočet byl odmítnut výlučně z toho důvodu, že nebyla prokázána osoba dodavatele. Poukazuje se na rozsudky Soudního dvora Evropské unie a rozsudek Nejvyššího správního soudu a dovozuje se, že je zřejmé, že nebylo provedeno žádné dokazování o tom, že žalobce měl vědět nebo věděl o případném daňovém podvodu.
4. V řízení byly porušeny procesní předpisy, kdy žalobce v rámci odvolacího řízení navrhl zjistit osoby, které měly dispoziční právo k účtům společnosti F.E.Z.N., jakým způsobem bylo s těmito finančními prostředky naloženo a zopakovat výsledky jednání společnosti F.E.Z.N. Tyto důkazní prostředky žalovaný odmítl provést. Těmito důkazy však bylo možné prokázat tvrzení žalobce. Doplnění dokazování bylo nutno provést i s ohledem na výpověď M. T., významná je skutečnost, že u jiného daňového subjektu byly prověřovány obchodní aktivity jiné společnosti, za kterou stojí Z. N. a M. P. Pokud tyto osoby s finančními prostředky poukázanými na účet společnosti F.E.Z.N. žalobcem disponovaly, by to jejich svědecké výpovědi objasnily.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na dlouhodobou dosavadní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, která vychází z premisi, že dodání zdanitelného plnění deklarovaným dodavatelem je jednou z hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na daňový odpočet. Skutečnost, že v dané věci nebyla zpochybněna existence zboží, ani jeho úhrada, nepostačuje k prokázání toho, že předmětné zboží bylo skutečně pořízeno tak, jak je v daňových dokladech deklarován. Uvádí se, že žalovanému je znám názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku Stavitelství Melichar opírající se o konkrétní rozsudek Soudního dvora Evropské unie. Závěr z rozsudku Soudního dvora Evropské unie však nelze chápat jako obecný závěr s ohledem na kontext řešené věci. Ve věci posuzované Soudním dvorem Evropské unie bylo zřejmé, že zboží bylo dodáno, avšak korporací, která

podle vnitrostátního práva se považuje za neexistující subjekt. Nebylo řečeno, že nezáleží na tom, kdo plnění daňovému subjektu dodal, závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci Stavitelství Melichar jsou zcela ojedinělé a v rozporu s dosavadní ustálenou praxí. Naopak Nejvyšší správní soud v obdobných případech opakovaně rozhodoval, že daňový subjekt je povinen při uplatnění nároku na odpočet daně prokázat nejen faktické přijetí zdanitelného plnění, ale prokázat, že zboží bylo přijato od dodavatele deklarovaného v daňovém dokladu. Důvodem neuznání nároku na odpočet může být výhradně skutečnost, že daňový subjekt neprokázal přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného plátce. Teprve až po prokázání těchto skutečností je správce daně povinen zabývat se případnou účastí daňového subjektu na podvodu na dani a vědomostí daňového subjektu o ní. Nelze učinit obecný závěr, že v případě, kdy není prokázáno poskytnutí plnění dodavatelem deklarovaným na daňovém dokladu je odepření nároku na odpočet daně možné pouze v situaci, kdy je prokázána vědomá účast na podvodu na dani z přidané hodnoty. Je třeba odlišit, zda existují pochybnosti o tom, zda bylo plnění poskytnuto dodavatelem deklarovaným na daňovém dokladu nebo zda bylo najisto prokázáno, že plnění nebylo uskutečněno deklarovaným dodavatelem. V případě, že v daňovém řízení bylo najisto postaveno, že osoba uvedená na dokladu jako dodavatel toto plnění fakticky neuskutečnila, je vyloučen vztah daňového subjektu a osoby povinné k dani uvedené na dokladu. V takovém případě daňovým subjektem není ani označená osoba, která měla povinnost z přijatého zdanitelného plnění odvést daň a správce daně proto nemůže vědět, u jaké osoby by měl případné neodvedení daně ověřit. Proto je předčasné posuzovat otázku chybějící daně a s tím spojenou vědomou účast žalobce na daňovém podvodu. Poukazuje se na rozložení důkazního břemene, kdy na správci daně není prokázat, že obchodní transakce se neuskutečnila tak, jak tvrdí daňový subjekt. Pochybnosti správce daně byly kvalifikovaně vyjádřeny ve výzvě z 5. 1. 2016.

6. Ke svědeckým výpovědím jednatelů společnosti F.E.Z.N. se uvádí, že ty nejsou nahlíženy jako nevěrohodné. Jednatelé spolupráci se žalobcem a vystavení daňových dokladů popřeli, uskutečnění zdanitelných plnění nebyla potvrzena. Důvod pro opakování výsledku svědků dán nebyl, pro danou věc není rozhodné, jak bylo s peněžními prostředky zaslanými na účet společnosti F.E.Z.N. naloženo. Uzavírá se, že žalobce neprokázal, že zdanitelná plnění přijal od dodavatele deklarovaného v daňových dokladech. Tím své důkazní břemeno neunesl.
7. Ze spisů finančních orgánů vyplynuly následující podstatné skutečnosti.
8. Dne 27. 5. 2015 byla u žalobce zahájena mimo jiné kontrola daně z přidané hodnoty za zdaňovací období I. až IV. čtvrtletí 2013 a I. až IV. čtvrtletí 2014 v neomezeném zásahu. V protokolu o zahájení daňové kontroly bylo uvedeno, že společnost se zabývá nákupem a prodejem náhradních dílů na auta. Provozovna se nacházela a nachází v Radošovicích 176.

9. Společnost F.E.Z.N. vystavila pro žalobce fakturu na rozmetací čelo profi v roce 2013, v roce 2014 pak bylo fakturováno dodání kompletních dílů na opravu VFW. Faktury jsou opatřeny razítkem společnosti F.E.Z.N., na každé z nich je připojen rozdílný podpis.
10. K pořízení těchto věcí se žalobce vyjádřil při jednání dne 29. 6. 2015, kdy uvedl, že věci koupil na inzerát, nikdy se společností F.E.Z.N. nespolupracoval. Inzerát našel na internetu, bylo tam telefonní číslo, zavolał a domluvili si obchod. Jediné, co bylo ověřováno, bylo zjištění, zda nejedná se o nespolehlivého plátce. S kým žalobce jednal, si nepamatuje, nemá žádný kontakt ani dokumentaci. Nebyl schopen specifikovat jednotlivé náhradní díly na opravu stroje VFW. Zboží žalobci dovezla společnost F.E.Z.N. do žalobcova sídla a odtud zboží odvezl žalobcův odběratel. K nízké obchodní přírážce 2,7 % a 5 % bylo uvedeno, že 10.000 Kč je pro žalobce dobrý peníz, lepší něco než nic.
11. Z. N. jako svědkyně uvedla, že žalobce nezná, nikdy žalobce nekontaktovala, neprováděla pro žalobce žádnou činnost. Nepodepisovala žádnou smlouvu, společnost F.E.Z.N. neměla žádné zaměstnance. Když ve společnosti působila, společnost F.E.Z.N. nic neprodávala. Žádnou korespondenci se žalobcem nemá. K vystaveným fakturám uvedla, že to nebyla ona, kdo daňové doklady vyhotovila.
12. Následovala výzva z 5. 1. 2016, ve které se mimo jiné požaduje doložit důkazní prostředky svědčící o tom, že konkrétní zboží bylo pořízeno od společnosti F.E.Z.N., s kým a kdy byla uzavřena kupní smlouva, zda zboží bylo před koupí předvedeno, kde a kým, jak byla zajištěna přeprava zboží, jakým dopravním prostředkem, jaké konkrétní náhradní díly byly předmětem dodávky podle jednoho z dokladů. Ve výzvě se popisují zjištění správce daně a pochybnosti o oprávněnosti nároku na daňový odpočet.
13. Žalobce vedle písemného vyjádření k výzvě předložil fotodokumentaci rozmetadla a písemnosti související s dalším prodejem pořízené zemědělské techniky.
14. V kontrolním zjištění byly zhodnoceny provedené důkazy a uzavírá se, že nebylo prokázáno, že zboží bylo pořízeno od osoby označené jako dodavatel na předmětných daňových dokladech. Proto nárok na daňový odpočet za zdaňovací období III. čtvrtletí 2013 a I. čtvrtletí 2014 byl snížen o daň připadající na pořízení těchto dvou fakturovaných věcí.
15. Ke kontrolnímu zjištění se žalobce vyjádřil a navrhl řízení doplnit.
16. Dne 31. 5. 2016 byl jako svědek vyslechnut M. T., který působil ve společnosti F.E.Z.N. Uvedl, že se žalobcem nepřišel do styku, nespolupracoval s ním a nezná ho. Jednatel společnosti F.E.Z.N. se stal od 24. 9. 2013. Se žalobcem žádný kontrakt neuzavřel, neví o tom, zda nějaké zboží bylo prodáváno, daňové doklady se nevystavovaly, konkrétní dva daňové doklady pro žalobce nepodepsal. Bankovní účet nevedl, jedinkrát se setkal se společníkem společnosti F.E.Z.N., souhlasil se jmenováním jednatelem. O činnosti

společnosti v podstatě neměl žádnou vědomost. Účetnictví zajišťovala paní N. Žádný obchod prostřednictvím svědka se žalobcem neproběhl.

17. Bc. M. P., jediný společník společnosti F.E.Z.N., uvedl, že za společnost nejednal, žádné obchody neuzavíral, daňové doklady nevystavoval. Daňové doklady, v nichž je žalobce uveden jako odběratel společnosti F.E.Z.N. nikdy dříve neviděl. Neměl tušení, že by nějaká spolupráce se žalobcem probíhala, s jednatelem žalobce se nikdy nesetkal, v dodávkách zboží pro žalobce nic neví. V této společnosti nikdy žádnou činnost nevykonával.
18. Zpráva o daňové kontrole obsahuje stanovisko správce daně k doplněnému důkaznímu řízení, uzavírá se, že není prokázána existence jakéhokoli obchodního vztahu mezi společností F.E.Z.N. a žalobcem, ten neprokázal, jakým způsobem byla provedena přeprava zboží, kde bylo uskladněno v době nákupu, jakým dopravním prostředkem bylo přepraveno do sídla firmy, jakým dopravním prostředkem přepraveno do společnosti FLIEGL Agrartechnik, žalobcem dodané doklady se vztahovaly k dodání zboží mezi FLIEGL Agrartechnik a jeho odběrateli, žádný nedokládá existenci obchodního vztahu mezi společností F.E.Z.N. a žalobcem. I nadále zůstalo neprokázáno, že nárok na daňový odpočet byl uplatněn oprávněně.
19. Dne 12. 8. 2016 byly vydány dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty, jimiž byla doměřena daň za III. čtvrtletí 2013 a I. čtvrtletí 2014.
20. Odvolání uplatněné v podstatě z důvodů shodných se žalobními body bylo projednáno napadeným rozhodnutím, které je odůvodněno tím, že k doložení nároku na daňový odpočet nepostačuje předložení daňových dokladů obsahujících předepsané náležitosti, jestliže správci daně vzniknou pochybnosti o tom, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v daňových dokladech deklarováno. Tyto důvodné pochybnosti spočívají v absenci dalších důkazních prostředků prokazujících faktické uskutečnění plnění uvedených v daňových dokladech. Pochybnosti vyplynuly ze zjištění prováděných v průběhu dokazování. Jsou tu pochybnosti o přepravě předmětného zboží do sídla žalobce, jestliže dodavatel žádné zaměstnance neměl a neměl žádná vozidla. Zboží bylo objednáno podle inzerátu, není žádná dokumentace, objednávka se uskutečnila telefonicky, zboží nebylo žalobcem zkontrolováno, vyzkoušeno, předvedeno. Svědkyně N. žalobcovo tvrzení nepotvrdila, vzorový podpis svědkyně se neshoduje s podpisy na daňových dokladech. Žalobce nezná ani svědek M. T., se žalobcem nejednal a jeho svědecká výpověď neosvědčila uskutečnění zdanitelného plnění. Žalobcem předložené fotografie a listiny nevypovídají nic o původu zboží, fotografie štítku zboží byla zhotovená nejdříve po prodeji tohoto zboží korporaci FLIEGL Agrartechnik. Důkazní hodnotu v tomto ohledu nemá ani kopie technického průkazu, protože do doby jeho vydání se vozidlo nemohlo samostatně pohybovat po silnici. Místem nakládky zboží pro odběratele FLIEGL Agrartechnik nebyla provozovna žalobce, jestliže místem nakládky byl areál Agrozet

v Husinci. Daňový doklad o prodeji náhradních dílů pro společnost Váňa Hybrálec vydala společnost FLIEGL Agrartechnik. Ani doložením těchto podkladů žalobce důkazní břemeno neunesl. Bc. M. P. společník F.E.Z.N. žalobce nezná, žádné smlouvy neuzavíral, nevystavoval doklady. Svědecké výpovědi byly zhodnoceny tak, že žalobce nepřijal zdanitelná plnění od deklarovaného dodavatele. Důkaz vztahující se ke zjištění dispozičních práv k účtu proveden nebyl se zřetelem ke konkrétnímu rozsudku Nejvyššího správního soudu, podle kterého nelze od poskytovatelů platebních služeb požadovat údaje o disponentech. Opakování navržených svědeckých výpovědí bylo odmítnuto pro nadbytečnost, protože svědkové se k věci vyjádřili. Jejich výpovědi byly zhodnoceny jako věrohodné, vzhledem k dalším důkazům, které vyšly najevo v průběhu řízení. O opomenuté důkazy se nejedná.

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Předmětem řízení byla učiněna rozhodnutí o dodatečném doměření daně z přidané hodnoty v souvislosti s přijatými zdanitelnými plněním za zboží pořízené od společnosti F.E.Z.N. Přijaté zdanitelné plnění žalobce doložil řádnými daňovými doklady a doklady o úhradě tohoto zboží prostřednictvím bankovního účtu. Toto zboží žalobce dále v rámci své podnikatelské činnosti prodal. Mezi účastníky je na sporu, zda žalobce zboží skutečně převzal od společnosti F.E.Z.N.
23. Finanční orgány při svém rozhodování vycházely ze zjištění, že žalobce neprokázal, že obchod mezi ním a společností F.E.Z.N. se uskutečnil tak, jak je deklarováno v daňových dokladech. Toto zjištění žalobce nahlíží jako rozporné se zjištěným skutkovým stavem a pro ten účel vyjmenovává na straně tři žaloby v pasáži o rozporu se zjištěným skutkovým stavem, co bylo v průběhu řízení zjištěno. Existence zboží skutečně zpochybněna nebyla, jestliže byly předloženy doklady o následném obchodu s tímto zbožím mezi tvrzeným odběratelem žalobce, který zboží dále dodával svým odběratelům. Poukázání kupní ceny na bankovní účet společnosti F.E.Z.N. je také doloženo. Svědkové jednající za společnost, ať již svědkyně N. či jednatel M. T., případně společník Bc. P., výslovně uvedli, že žalobce neznají, nikdy s ním nejednali, žádné faktury nevystavili, společnost žádné zaměstnance neměla, a proto výlučně tyto tři osoby přicházely v úvahu jako možní vystavitelé těchto faktur. Svědkové připojili své podpisy na každou stranu protokolu o ústním jednání a porovnáním těchto podpisů s podpisy na obou fakturách je patrné, že podpisy na fakturách se neshodují s podpisy připojenými svědky k protokolům o jednání. Již z toho důvodu vyvstává pochybnost, zda převod finančních prostředků na bankovní účet společnosti F.E.Z.N. představoval úhradu zboží podle údajů deklarovaných v daňových dokladech, jestliže svědkové jednající za společnost vyloučili, že jakékoliv faktury pro žalobce vyhotovili. Pokládá-li žalobce v žalobě v odstavci 17 otázky, pak pro věc je rozhodné, že za dané důkazní situace společnost F.E.Z.N. prostřednictvím osob za ní jednajících popřela, že by zboží žalobci dodala. Faktické dodání zboží prokázáno nebylo a právě tato

skutečnost má význam pro posouzení splnění podmínek pro uplatnění nároku na daňový odpočet. Výpověďmi svědků ani daňovými doklady není prokázáno, že poukázání finančních prostředků na účet tvrzeného dodavatele bylo uhrazeno právě ono zboží, se kterým žalobce dále nakládal. Svědkové výslovně jakýkoli obchod se žalobcem popřeli, uvedli, že žalobce jim znám není, ze spisu vyplývá, že společnost F.E.Z.N. v podstatě žádnou činnost nevyvíjí. Náhled finančních orgánů na svědecké výpovědi jako věrohodné považuje soud za správný. Společnost neměla žádné zaměstnance, neměla žádná vozidla, přesto žalobce tvrdí, že zboží bylo právě společností F.E.Z.N. dopraveno do místa podnikání žalobce. Toto tvrzení daňového subjektu se rovněž ukázalo jako nepravdivé, protože bylo zjištěno, že zboží dalším subjektům dopravila jiná dopravní společnost a stalo se tak z Husince, nikoli v provozovny žalobce. Uvedené zjištění je souladné s tím, co uvedli svědkové jednající za společnost F.E.Z.N., v důsledku čehož zůstalo neprokázáno od jakého subjektu žalobce skutečně zboží nabyt.

24. Řádnými daňovými doklady a poukazem finančních prostředků na účet společnosti F.E.Z.N. nebylo za dané důkazní situace prokázáno, že žalobce zboží skutečně pořídil tak, jak je daňovými doklady deklarováno, na čemž nemůže nic změnit ani okolnost, že odpovídající finanční prostředky byly poukázány na účet tvrzeného dodavatele. Na zjištění, že zboží společností F.E.Z.N. nebylo dodáno podle toho, co uvedla svědkyně N., nemění nic ani výpověď svědka Michala Touše o tom, že o obchodní společnost stará se Z. N. a Bc. M. P. Oba tito svědkové totiž shodně se svědkyní N. uvedli, že žalobce neznají, neobchodovali s ním, žádné zboží mu neprodali a nefakturovali.
25. Soud nesdílí žalobcův názor, že právní otázky odpovědnosti nároku na odpočet byly posouzeny nesprávně. Nárok na daňový odpočet byl sice doložen řádnými daňovými doklady, avšak nebylo prokázáno, že zboží bylo skutečně dodáno společností F.E.Z.N. Žalobní tvrzení o tom, že od této společnosti bylo zboží pořízeno, nemá oporu ve spise, jestliže osoby za společnost jednající toto žalobcovo tvrzení vyvrátily. Uvedly totiž, že žalobce neznají, společnost se žalobcem nikdy neobchodovala, žádné zboží mu nefakturovala. To je zapotřebí vztáhnout i k daňovému dokladu, protože všichni tři svědkové shodně uvedli, že žalobci žádné zboží nefakturovali. Pro tuto okolnost svědčí též to, že podpis na obou fakturách neodpovídá žádnému z podpisu svědků, tak jak byly učiněny do protokolu o svědecké výpovědi.
26. Žalobce sice zboží prodal se ziskem 2,7 % v prvním případě a 5 % v případě náhradních dílů, avšak není prokázáno, od koho bylo zboží nakoupeno. Fotografie a doklady, které byly žalobcem předloženy, dokládají až následující obchod uzavřený mezi odběratelem žalobce a FLIEGL Agrartechnik a jeho odběrateli.
27. Podmínky pro uplatnění nároku na daňový odpočet jsou upraveny v § 73 zákona o dani z přidané hodnoty. Mezi takové podmínky náleží doložit, že zboží bylo pořízeno od jiného plátce. Právě požadavek doložit, že zboží bylo pořízeno od jiného plátce daně

prokázán není, jestliže společnost F.E.Z.N. zboží nedodala a nefakturovala. Proto není zřejmé, od jakého subjektu žalobce zboží pořídil, za jakou cenu a je-li takový dodavatel plátcem daně z přidané hodnoty. Daňový odpočet lze uplatnit výhradně tehdy, jestliže zboží bylo pořízeno právě od plátce daně, což v souzené věci žalobce neprokázal. Na výši daňového odpočtu má pak vliv skutečná cena zboží a ani její výše doložena není.

28. Provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že plnění podle daňových dokladů se uskutečnilo tak, jak je v daňových dokladech uvedeno a není prokázáno, že obchod se fakticky stal tak, jak se v daňových dokladech tvrdí, tedy že žalobce zboží nakoupil od společnosti F.E.Z.N. Tomuto zjištění odpovídá zjištění právní, že nejsou splněny zákonné podmínky pro uplatnění daňového odpočtu podle prve uvedené právní normy, jestliže žalobce neprokázal, od jakého subjektu zboží pořídil, je-li tento subjekt plátcem daně z přidané hodnoty a za jakou cenu bylo zboží nakoupeno.
29. Prve uvedené zjištění o tom, že nebylo prokázáno, že zboží bylo pořízeno od dodavatele uvedeného v daňových dokladech je zcela postačující pro neuznání nároku na daňový odpočet. Žalobcem odkazované rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie na straně 4 žaloby nelze na souzenou věc vztáhnout, protože v té věci bylo známo, kdo byl dodavatelem zboží, avšak tento dodavatel byl vnitrostátní právní úpravou nahlížen jako neexistující subjekt. Taková situace však v souzené věci nenastala, protože není prokázáno, od koho žalobce zboží pořídil, jestliže svědeckými výpověďmi je vyvráceno, že to společnost F.E.Z.N. nebyla. Proto nebylo zapotřebí zabývat se tím, zda žalobce měl nebo mohl mít vědomost o případném podvodu na dani z přidané hodnoty.
30. Dovolává-li se žalobce usnesení Soudního dvora Evropské unie z 10. 11. 2016 ve věci zn. C-446/15, pak je zapotřebí především uvést, že nevěrohodnost faktur není dovozována z toho, že osoba tyto faktury vystavující nemohla být skutečným poskytovatelem uvedených služeb, ale protože jednak tato osoba, F.E.Z.N., vyloučila, že dvě faktury vystavila, jednak vyloučila jakékoli obchodování se žalobcem. Nejedná se proto o to, že ten, kdo faktury vystavil, nebyl skutečným poskytovatelem uvedených služeb. Nezbyvá než zopakovat, že osoby jednající za společnost F.E.Z.N. popřely, že pro žalobce jakékoliv faktury vystavily, přičemž podpisy na fakturách, které měly učinit tyto osoby podpisům těchto osob neodpovídají.
31. V projednávané věci bylo prokázáno, že společnost F.E.Z.N., která měla být dodavatelem zboží podle daňových dokladů zboží žalobci nedodala. To je výsledkem svědků jednoznačně prokazané. Zboží nebylo od společnosti F.E.Z.N. převzato za kupní cenu ve fakturách uvedenou, a proto nemůže souhlasit ani údaj o dani z přidané hodnoty. Není zřejmé, jakou kupní cenu žalobce za zboží skutečně zaplatil, a zda ten, od koho zboží nakoupil, je plátcem daně z přidané hodnoty. Podmínky pro uplatnění nároku na daňový odpočet proto nevznikly, není proto důvod řídit se v souzené věci právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017 č. j. 4 Afs 58/2017-

78 a zabývat se tím, je-li prokázáno, zda předmětné plnění bylo součástí podvodu na dani z přidané hodnoty. Naopak nadepsaný soud se řídí ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle které je zapotřebí prokázat uplatnění nároku na odpočet nejen dokladově, ale též faktické přijetí zdanitelného plnění. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu z takto ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vybočuje. Jestliže žalobce neprokázal, že dané zboží pořídil od společnosti F.E.Z.N., naopak výsledky dokazování je prokázáno, že tomu tak není, pak není právě možné zjistit, za jakou částku bylo zboží pořízeno a stalo-li se tak od plátce daně. Tíží-li důkazní břemeno v tomto ohledu žalobce a ten své tvrzení neprokázal, pak není zapotřebí zabývat se vědomostí žalobce o možném podvodu, jak je požadováno v žalobě.

32. Porušení procesních předpisů je spatřováno v tom, že finanční orgány neprovedly žalobcem navrhované důkazy. Takto navržené důkazy měly podpořit žalobcovo tvrzení o tom, že výpovědi osob jednajících za společnost F.E.Z.N. nejsou důvěryhodné.
33. Návrhu žalobce na zjištění osob, které měly dispoziční právo k účtům F.E.Z.N., a jakým způsobem bylo s finančními prostředky žalobcem převedenými na tento účet naloženo, nebylo možno provést se zřetelem k ustanovení § 57 odst. 3 daňového řádu. V uvedené právní normě je uvedeno, jaké informace jsou banky povinny správci daně poskytnout. Mezi výčtem těchto povinností však není uvedení osob s dispozičním právem k účtům konkrétního majitele a banka není oprávněna ani správci daně sdělit, jak bylo s konkrétními prostředky klientem naloženo, zda tyto prostředky byly převedeny na jiné účty či vybrány v hotovosti. Jestliže žalobcem navržený důkaz opatřit informace u ČSOB finanční orgány v obou stupních řízení neprovedly, pak postupovaly zcela souladně s ustanovením § 57 odst. 3 daňového řádu.
34. Brání-li provedení důkazního návrhu o poskytnutí informací bankou prve označené zákonné ustanovení, pak nebyl důvod opakovat výsledky svědků za účelem zjištění nových skutečností, které se měly vztahovat k tomu, kam byly finanční prostředky převedeny a za jakým účelem a ani případná dispozice s finančními prostředky zaslanými žalobcem na účet společnosti F.E.Z.N. neprokazuje, že zboží žalobci fakticky dodala společnost F.E.Z.N. I z toho důvodu je úsudek finančních orgánů o tom, že opakování svědeckých výpovědí nebylo zapotřebí, správný. Nutno poznamenat, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že hodnověrnost svědeckých výpovědí nebyla hodnocena výlučně se zřetelem k obsahu těchto výpovědí, ale byly vzaty i další okolnosti těchto obchodů, kdy tu není žádná dokumentace o uzavření kupních smluv, žalobce zboží objednal internetem bez jeho bližší znalosti, zboží nepřevzal, dodání tohoto zboží dalším odběratelům se neuskutečnilo z provozovny žalobce, přepravu tohoto zboží zajišťoval jiný dopravce, než jak žalobce tvrdil, že zboží dopravila společnost F.E.Z.N.
35. Vyžádání informací od banky nebylo odmítnuto pro úsudek o nadbytečnosti takového důkazu, ale proto, že tomu brání právní norma. Při odmítnutí návrhu na opakování

svědeckých výpovědí se žalovaný neomezil pouze na sdělení, že jde o nadbytečné důkazy, což je patrné z bodu 34 na straně 10 napadeného rozhodnutí. Svědecké výpovědi byly zhodnoceny jako věrohodné, se zřetelem k dalším důkazům a způsob, jak bylo s finančními prostředky naloženo, nesouvisí s předmětem řízení. Dále žalovaný poukázal na to, že nejedná se o opomenuté důkazy se zřetelem ke konkrétnímu nálezu Ústavního soudu. Doplnění řízení o navržené důkazy není způsobilé ověřit či vyvrátit žalobcem tvrzenou skutečnost a tvrzení, k jehož ověření je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřeno nebo vyvráceno.

36. Z toho, co uvádí se v konkrétní pasáži napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se důkazními návrhy žalobce zabýval, neprovedení navržených důkazů je přesvědčivě odůvodněno. Zjednodušeně řečeno zopakováním svědeckých výpovědí v zájmu zjištění další dispozice s finančními prostředky by nebylo možno ověřit tvrzení o tom, že přijetí zdanitelného plnění se uskutečnilo tak, jak je deklarováno v daňových dokladech. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se s odvolací námitkou o tom, že důkazní řízení nebylo správcem daně doplněno, zabýval právě ze všech hledisek, na které poukázal Ústavní soud v nálezu uvedeném na straně 5 žaloby.
37. Důkazní řízení v projednávané věci směřovalo ke zjištění, zda deklarovaná zdanitelná plnění se fakticky uskutečnila tak, jak žalobce tvrdí a dokládá daňovými doklady. Právě vzhledem k tomu, co mělo být v řízení prokázáno, je zapotřebí hodnotit též návrh na doplnění důkazního řízení. Pro úsudek o věrohodnosti svědeckých výpovědí osob jednajících za společnost F.E.Z.N. svědčí samotné počínání žalobce tvrdícího, že nákup učinil na základě inzerátu, aniž si opatřil další informace a kupní cenu zaslal na účet společnosti F.E.Z.N. Obezřetný podnikatelský subjekt by jistě při nákupu zboží ve statisícových hodnotách takto nepostupoval a zboží o jehož existenci věděl pouze z internetu bez dalšího neuhradil. Tvrzení žalobce o deklarovaném obchodu vyvrací též zjištění o přepravě zboží, jestliže žalobce tvrdil, že do jeho provozovny jej dala dopravit společnost F.E.Z.N., ač to neodpovídá dalším zjištěním správce daně, kým a odkud bylo zboží dále přepravováno.
38. Argumentace rozsudkem Krajského soudu v Ostravě publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu není rovněž přílehlavá, protože důkazními prostředky navrhovanými žalobcem nelze prokázat, že zdanitelná plnění se uskutečnila právě tak, jak je deklarováno v daňových dokladech. Správce daně žalobcem navržené svědky vyslechl a věrohodnost svědeckých výpovědí posoudil, přičemž činil tak zcela v souladu s požadavky § 8 odst. 1 daňového řádu. Nejde o hodnocení pravdivosti a věrohodnosti důkazů, aniž by byly provedeny.
39. Při daňové kontrole ani v rámci odvolacího řízení nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, které by se vztahovaly k tomu, zda plnění se reálně uskutečnilo tak, jak je deklarováno v daňových dokladech. Proto nebylo zapotřebí opakovat svědecké výpovědi.

40. Svědkyně N. působila v pozici jednatele společnosti F.E.Z.N. v době, kdy se měla uskutečnit dodávka prvního zboží, v době druhého plnění byl jednatelem společnosti svědek T. Jediným společníkem byl Bc. P. Podle daňového dokladu vztahujícímu se k druhému plnění, svědkyně N. postavení jednatele neměla a M. T., který právě jednatelem byl, neměl žádnou vědomost o tom, že by byl sjednán jakýkoli obchod o dodání zboží žalobci. Ostatně stejné informace podala Z. N. a Bc. P. Z výpovědí všech tří svědků plyne, že společnost žádnou obchodní činnost neprovozovala. V tomto ohledu se všechny tři svědecké výpovědi shodují, jestliže svědkové uvedli, že společnost žádnou obchodní činnost neprovozovala, a tudíž nedodávala žádnému subjektu žádné zboží. Doplnění dokazování opakováním výslechu svědka T. k obchodní činnosti proto nebylo zapotřebí.
41. Další žalobní výhrady se ve své podstatě vztahují k tomu, že finančními prostředky společnosti F.E.Z.N. disponovaly jednatelé a společník, přičemž tyto skutečnosti jsou šetřeny v řízení jiného daňového subjektu. Zjištění dispozičních práv jednatelů a společníka bránilo konkrétní ustanovení daňového řádu a významná je okolnost, že ani při možnosti, že jednatelé a společník měli právo disponovat s prostředky na konkrétním bankovním účtu, nelze prokázat, že žalobce skutečně konkrétní zboží od společnosti F.E.Z.N. za cenu uvedenou v daňových dokladech nakoupil. Jestliže osoby jednající za společnost F.E.Z.N. popřely, že žalobci fakturované zboží dodaly, žádné faktury pro něj nevystavily, pak faktické dodání zboží, tak jak uvádí se v daňových dokladech prokázáno není, což znamená, že žalobce neprokázal, od koho zboží nakoupil, za jakou částku a zda dodavatel je plátcem daně z přidané hodnoty. To má za následek nesplnění požadavků § 73 o nároku na daňový odpočet. Jinými slovy řečeno, jakýmikoli dispozicemi s prostředky na účtu společnosti F.E.Z.N. nelze prokázat fakticitu zdanitelného plnění, jak je žalobcem dokladována. Soud proto neshledal pochybení správce daně a žalovaného, jestliže řízení nebylo doplněno o navržené důkazy.
42. Shrnuje se, že pro důvody tvrzené v žalobě není napadené rozhodnutí vadné.
43. Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
44. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 14. března 2018

JUDr. Věra Balejová v. r.
předsedkyně senátu